

Tiesos Draugas Ekstra Nr. 109

LEBBS naujienos

2019 m. kovas

**„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32**

*Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių
sajungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų
bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.*

Šiame numeryje:

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 90 metų

Prie praeities prisilietus

Krikščionybė XIX amžiuje

Skelbimas apie seminarą „Skaitome Evangeliją pagal Joną“

EBF maldos kalendorius

*****

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 90 metų

Leduose įšalęs traktatas

Buvo 1909 metai. Šalta, gili žiema. Tuokart aš apie Dievą ir išganymą nesirūpinau ir mažai apie tuos dalykus žinojau. Vieną dieną su reikalais ėjau pašto įstaigon. Norėdamas sutrumpinti kelią, pasukau per ganyklas. Čiuoždamas per ledus pastebėjau lede ir sniege įšalusį popieriaus gabalą. Pradėjęs tyrinėti supratau, kad tai yra kažkoks nematytas krikščioniškas lapelis - traktatas. Jame matėsi ir Jėzus, pavaizduotas kaip gerasis Ganytojas. Atsargiai iš ledo išėmiau lapelį ir pasiėmiau su savimi. Parsinešęs į namus ištirpdžiau ledą ir skaičiau. Nors raidės buvo pablukusios, bet to lapelio turinys nepaprastai paveikė mano širdį. Nuo to laiko pradėjau ieškoti Dievo. Tame lapelyje buvo ir leidyklos antrašas, iš kur aš užsisakiau daugiau krikščioniškų raštų. Dievo Dvasia ėmė raginti lankyti krikščioniškus susirinkimus. Po kelių mėnesių išpažinau Jėzų kaip savo Gelbėtoją. Jau dvidešimt metų praėjo, ir aš niekada nesigalėjau tapęs krikščioniu. O šitą laimės kelią man parodė nebylys, menkutis, iš ledo iškastas popieriaus gabalėlis.

Papasakodamas savo patyrimą prašyčiau visus brangius brolius ir seseris pasinaudoti kiekviena proga ir platinti krikščioniškus raštus, tarp kurių ir mūsų „Tiesos draugas“.

Martynas Jurgaitis

„Tiesos draugas“ 1929/3 √

Prie praeities prisilietus

Mielieji Tiesos Draugo Ekstra skaitytojai,
Sveikinuosi su jumis šį kartą iš Jungtinių Amerikos Valstijų. Esu Atlantoje, Džordžijos valstijos sostinėje, ir turiu galimybę porą savaitių praleisti Amerikos baptistų istorijos draugijos archyvuose, esančiuose Mercerio Universitete. Seniai knietėjo pasižiūrėti, ką šie archyvai gali papasakoti apie mūsų tikėjimo tėvų ir senelių gyvenimą tarpukario Lietuvoje. Jeigu stebitės, kodėl apie tai gali papasakoti Amerikoje esantys archyvai, tai atsakymas toks: tuo metu mūsų besikuriančioms bendruomenėms ir baptistų sąjungai labai daug padėjo Šiaurės Amerikos baptistų misijos draugija. Laiškai iš Lietuvos į draugiją ir atgal skubėdavo dažnai, ir svečiai taip pat neretai apsilankydavo su padėsinimo žinia. Kadangi yra išlikę nemažai laiškų, siųstų iš draugijos į Lietuvą, buvo įdomu, ar yra išsaugoti laiškai, siųsti iš Lietuvos. Kol kas radau tik keletą, nors vis dar norisi tikėtis, kad surasiu visą aplanką!

Taip pat norėjosi sužinoti, kaip amerikiečių akimis atrodė to meto Lietuva ir mūsų brolių bei seserų tarnystė. Skaitau laiškus, rašytus Walterio O. Lewiso, draugijos atstovo Europai. Jisai bazavosi Paryžiuje, bet ne kartą lankė Lietuvą. Reikia turėti omenyje, kad tokios kelionės nebuvo labai paprastos. Į Lietuvą patekti iš Lenkijos nebuvo galima – tad Lewisas paprastai įvažiuodavo iš Latvijos. Ypač šiltai Lewisas atsiliepia apie Teodorą Geriką – ryškiausią darbo Didžiojoje Lietuvoje pradininką, ir laiškuose dažnai mini savo susirūpinimą dėl silpnos Geriko sveikatos ir sunkaus tarnystės krūvio. Štai nedidelė ištrauka iš Lewiso laiško žmonai, rašyto iš Šiaulių (1930 06 11): „Šįkart Geriką radau geresnėje sveikatos būklėje. Bet aš bijau, kad jis negalės tęsti savo darbo tokiu pat tempu, kaip anksčiau. Tarnystė reikalauja ilgų, sunkių kelionių, ir šiuo metu nėra nieko kito, kas tą darbą galėtų atlikti. . . Sekmadienis čia buvo didelė šventė. Buvo

Sekminės. Oras buvo puikus, ir laukai atrodė nuostabiai gražūs. . . Trys žmonės buvo pakrikštyti ir priimti į narystę. Turėjome pamaldas devintą rytą, o po to išnuomotu autobusu dauguma pamaldų dalyvių nuvykome prie nuostabaus netoli miesto esančio ežero, kur įvyko krikštas. . . Tuomet visi grįžome miestan kukliam pietų valgiui. Popiet buvo pagrindinės pamaldos. . . Salė buvo pilna žmonių, kurie, atrodo, norėjo klausytis ilgą laiką. Pamaldos pasibaigė su Viešpaties Vakariene. Sekmadienį, po vidurnakčio, su Geriku įsėdome į siaurą [siaurąjį geležinkelį] kelionei į maždaug už 110 kilometrų šiaurričiuose esantį miestą, Biržus. . . Tai siauriausias [600 mm pločio] geležinkelis Europoje. Vietos pakako tik praeiti tarp išilgai stovinčių suolų. Aš gavau visą suolą, ant kurio galėjau išsitiesti, bet traukinys svirduliavo, tai miegoti buvo sunku. Traukinys sugebėjo pasiekti maždaug dvylikos mylių per valandą [19 km/h] greitį. Kelionės tikslą pasiekėme apie devintą rytą pirmadienį. Iš Biržų vėl keliavome apie 16 km į kaimą, kuriame gyvena Inkeno [jauno teologijos studento] tėvas – ten irgi buvo pamaldos. . . Iš Biržų grįžome į Šiaulius kitu keliu, aplankėme vieną iš seniausių tikėjimo pradininkų tarp lietuvių baptistų. Aš jaučiuosi gerokai pavargęs.“

...Ir aš jausčiausi pavargusi! Gera prisiliesti prie praeities. Ne tokia ji ir skirtinga nuo dabarties... Panašūs sunkumai, panašios svajonės, ir ryšiai su kitų tautų ir šalių tikėjimo namiškiais taip pat panašūs. Tačiau mano tyrinėjamoje istorijoje netrukus ėmė kauptis karo debesys, kurie, šiandien skaitant tų laikų įspūdžius, man nubrėžė keletą bauginančių paralelių su šiandiena. Labai tikiuosi, kad tos paralelės ne tokios jau ir tiesios, ir kad šiuo laiku išvengsime karų, smurto bei suirutės.

Iš Atlantos (JAV) - Lina Toth ✓

Krikščionybė XIX amžiuje (V dalis)

Krikščionybė Šiaurės Amerikoje. Vaizdai čia spalvingi ir permainingi. Laikai neramūs, nes 1846 m. vyko karas su Meksika, o 1861-65 metais – JAV pilietinis karas tarp pietinių ir šiaurinių valstijų. Pietų armijos pasidavimas neatnešė visiškos santarvės tarp krikščionių, nes šiauriečiams atrodė, kad evangelizacija reikalinga ne tik išlaisvintiems vergams, bet ir pietiečių bažnyčioms, kurios nebuvo linkusios lengvai atsisakyti vergijos. Vienareikšmiškai vergų išlaisvinimui pritarė tik kvakeriai.

Pradėjo ryškėti dar viena problema: didėjant imigracijai iš Airijos ir Vokietijos augo katalikų skaičius. Nors katalikai buvo pirmieji žemyno kolonizatoriai, vis dėlto pradžioje jų nebuvo daug. Atvirą visuomenę kuriantiems skirtingų denominacijų protestantams kėlė nerimą katalikų praktika miestuose – kurti uždaras bendruomenes. Įtampa augo, ir keliose vietose buvo kilę neramumai. 1834 m. Bostone radikalių veikėjų sukurstyta minia sudegino katalikišką uršuliečių vienuolyną, bet žmonių aukų, laimei, nebuvo. Šio incidento kaltininkai buvo nubausti.

Kita vertus, katalikai nenorėjo taikstytis su protestantų dominavimu, ir Niujorko vyskupas viešai pasmerkė evangelišką orientaciją mokyklose bei karaliaus Jokūbo Biblijos vartojimą. Buvo atvejis, kai 1842 m. vienas katalikų dvasininkas viešai sudegino evangelikų išleistas Biblijas ir kitą literatūrą. Šis poelgis išprovokavo pogromus, kurių metu buvo sudegintos dvi katalikų bažnyčios ir keli miesto kvartalai, kur buvo ir žmonių aukų.

Katalikiškoji visuomenė pasidalijo į dvi stovyklas. Vieni suprato, kad reikėtų artimesnių kontaktų su protestantais, nes per tai tikėjosi rasti savo vietą šalies politiniame ir visuomeniniame gyvenime.

Jie net buvo linkę įžvelgti teigiamų dalykų Amerikos protestantizme. Tačiau konservatoriai tam priešinosi aiškindami, kad tokios pažiūros gali kelti pavojų „teisingai“ katalikų religijai ir „tikrosios“ bažnyčios vienybei, nes protestantai esą pakeliui į pragarą. Pritardamas konservatoriams, 1899 m. popiežius Leonas XIII pasmerkė išryškėjusį „protestantišką amerikonizmą“.

Dvasinio pabudimo sąjūdžiai. Jie buvo būdingi ne tik Europai, bet ir Šiaurės Amerikai, tik čia jie buvo žymiai galingesni. Vienas žymesnis pabudimo sąjūdis buvo kilęs universitetuose ir kitose mokyklose dar XVIII amžiaus pabaigoje. XIX amžiuje kilo dar keletas tokių pabudimų bangų. Įspūdingiausias reiškinys buvo vadinamasis „stovyklų“ pabudimas vakarinėje šalies dalyje. Tai buvo susirinkimai, vykdamę po atviru dangumi keletą dienų iš eilės. Jie sutraukdavo tūkstančius klausytojų, kurie atkeliavdavo vežimais ir naktis praleisdavo palapinėse. Čia Evangeliją skelbdavo dažniausiai presbiterijonų ir baptistų pamokslininkai – tokie pat paprasti ūkininkai, kaip ir jų klausytojai. Šis reiškinys tęsėsi 10 metų, ir jo rezultatas buvo akivaizdus. Pavyzdžiui, vien tik Kentakio valstijos baptistų gretas per trejus metus papildė apie 10 000 naujų narių.

Kitas žymus pabudimo judėjimas kilo didžiuosiuose miestuose, vadovaujant žymiam pamokslininkui *Čarlzui Finėjui*,

kurio tarnystę vėliau tęsė *Dvaitas Mudis*. Šiam sąjūdžiui buvo būdingi kasdieniai maldos susirinkimai ir evangelizacinės tarnystės profesionalumo siekimas.

Šie ir kiti mažesnės apimties dvasiniai sąjūdžiai suteikė Amerikos krikščionybei specifinių bruožų. Bažnyčios labiau vertino laisvos tikinčiųjų paramos ir tarnystės principą negu tradiciškumą ir sustingusias formas. Buvo pabrėžiama asmeninio susitikimo su Dievu idėja ir įtikėjusiųjų atsakomybė Dievui ir visuomenei. Daug dėmesio buvo skiriama tiek vidaus, tiek ir užsienio misijai ir tam tikslui buvo kuriamos misijų draugijos. Žmonės, sąmoningai tapę krikščionimis, peržiūrėdavo savo moralines nuostatas ir keisdavo gyvenimo būdą. 1826 m. buvo įsteigta Amerikos blaivybės skleidimo draugija ir dar kelios panašios organizacijos, kurios vėliau susijungė į Amerikos blaivybės sąjungą. Tokioms veikloms finansuoti tikintieji per savo bendruomenes suaukodavo pakankamai lėšų.

Be abejo, tuo metu daugelį jaudino vis dar JAV egzistuojanti vergija. Pirmieji ir ryžtingai pasisakę šiuo klausimu buvo kvakeriai. 1758 m. Filadelfijos metiniame susirinkime jie pasmerkė vergiją. Kiek vėliau šį klausimą pradėjo kelti presbiterijonai ir baptistai. XIX amžiuje judėjimai už vergijos panaikinimą įgavo pagreitį. 1830 m. baptistas Viljamas Loidas Harisonas paskelbė „karą“ vergijai, o tai paskatino daugelį apsispręsti dėl šio klausimo. Dvasinio atgimimo sąjūdžių dalyviai vergiją įtraukė į savo nuodėmių sąrašą. Aktyvių vergijos panaikinimo šalininkų dauguma buvo tarp šiaurinių valstijų gyventojų. Tuo tarpu pietinių valstijų bažnyčiose buvo gana daug vergijos šalininkų. Pagaliau 1862 metais aistringas vergijos priešininkas prezidentas Abraomas Linkolnas paskelbė vergijos panaikinimo deklaraciją. Keturi milijonai juodaodžių vergų galėjo tapti laisvais piliečiais, tačiau jų išlaisvinimo procesas buvo skausmingas ir užsitęsęs. Išryškėjo kita problema – juodaodžių segregacija, t. y. jų išskyrimas iš baltųjų visuomenės, ir tai tęsėsi dar visą šimtmetį.

Naujieji religiniai judėjimai Šiaurės Amerikoje. Jų buvo daug ir įvairių, bet čia bus paminėti tik keletas. Paradoksalu, bet naujiems religiniams judėjimams atsirasti ir plisti padėjo Šventojo Rašto

prieinamumas ir religijos laisvė. Prie to galėjo prisidėti ir gilesnių religinių tradicijų bei praktikų nebuvimas.

Adventizmas (lot. *adventus* - atėjimas). Pradininkas – *Viljamas Miuleris* (1782-1849), gimęs baptistų šeimoje, nuėjęs ilgą dvasinių ieškojimų kelią, kol 1816 m. įtikėjo ir pradėjo stropiai tyrinėti Bibliją. Jis susidomėjo Danieliaus pranašystėmis ir ėmė ieškoti aiškumo dėl Kristaus antrojo atėjimo laiko. Aplink jį susibūrė nemažas skaičius šalininkų, kuriuos vadino miuleristais. Miuleris paskelbė, kad Kristus ateisias 1843 metų kovo 21 dieną. Patikėję tokia žinia, daugelis tos dienos laukė ir ruošėsi išdalindami savo turtą. Paskirtą dieną nieko neįvyko, tad dauguma nusivylė Miuleriu ir išsiskirstė. Pats Miuleris dėl to atgailavo, daugiau nebeskelbė Kristaus sugrįžimo datos, bet nedidelė dalis pasekėjų liko su juo. Miuleris ir jo šalininkai buvo pašalinti iš baptistų bendruomenių ir pradėjo veiklą, kuri davė pradžią šiuolaikinių Septintosios dienos adventistų bažnyčioms. Į šios bendrijos doktrinų formavimą bene didžiausią indėlį įdėjo pranaše laikoma *Elena Vait*, parašiusi nemažai knygų ir straipsnių. Ji skyrė daug dėmesio sveikatos klausimams ir susilaikymui nuo tam tikro maisto, be to, pabrėžė būtinybę švęsti septintąją dieną, t. y. šabata, vietoj kitų krikščionių švenčiamo sekmadienio. Ir mūsų laikais šios praktikos būdingos Septintosios dienos adventistams.

Pseudokrikščioniškos grupės. XIX amžiuje atsirado nemažai grupių, kurios, nors ir pretenduoja į vietą krikščionybėje, bet yra labai nutolusios nuo ortodoksiškų tikėjimo pagrindų. Dauguma jų prasidėjo Šiaurės Amerikoje ir tik vėliau išplito pasaulyje. Trumpai paminėsime keletą iš jų.

Mormonai, kurių oficialus pavadinimas – „*Jėzaus Kristaus pastarųjų dienų šventųjų bažnyčia*“. Tai kultas, kurio doktrinos suplakti kai kurie krikščionybės elementai su keistais „apreiškimais“ ir neaiškios kilmės mistika. Mormonizmo įkūrėjas – amerikietis *Džozefas Smitas* (1805-1844), tvirtinęs, jog turėjo daug dieviškų apreiškimų. Esą

jam pasirodęs angelas Moronijus ir parodęs vietą, kur užkastos auksinės plokštės su nežinoma kalba įrašyta „amžinąja evangelija“. Esą jam pasisekė šiuos tekstus perskaityti ir išversti. Knyga buvo išspausdinta „Mormono knygos“ pavadinimu ir tapo savotiška šio kulto biblija šalia krikščionių Biblijos. Dėl tuo metu mormonų praktikuotos poligamijos valstybės federalinis teismas priėmė jiems nepalankų sprendimą, ir todėl jie, būdami visuomenės nelabai gerbiami, stengėsi kompaktiškai apsigyventi Jutos valstijoje, kur šiuo metu sudaro gyventojų daugumą.

Jehovos liudytojų pradininku laikomas *Čarlzas Raselas* (1852-1916). Jo tėvas buvo presbiterijonas, bet sūnus šią bažnyčią paliko, nes negalėjo sutikti su mokymu apie pragarą. Dar būdamas visai jaunas, Raselas turėjo ryšių su anksčiau minėtais miuleristais, kuriems vis dar rūpėjo Kristaus antrojo atėjimo klausimas. 1870 metais jis subūrė grupę Biblijos studijoms, kuri vėliau jį išrinko savo pastoriumi. Ši grupė ilgam užstrigo besiaiškindama Kristaus atėjimo ir kitus eschatologinius klausimus. Raselo dėmesį patraukė abejotinos vertės „moksliniai“ straipsniai spaudoje apie Cheopso piramidės Egipte paslaptis. Raselas ir jo grupė padarė išvadą, kad 1914 metais įvyks Armagedono mūšis, po kurio bus įsteigta Tūkstantmetė karalystė.

Tokių idėjų propagavimui buvo pradėtas leisti žurnalas „Siono sargybos bokštas“ ir spausdinama daug literatūros. Raselui vadovaujant jo pasekėjai save vadino Biblijos tyrinėtojais, o po jo mirties, jau XX amžiuje, pasivadino Jehovos liudytojais. Nors šio kulto atstovai ir pabrėžia savo krikščioniškumą, jie yra gerokai nutolę nuo ortodoksiškųjų Biblijos doktrinų.

„Krikščioniškojo mokslo bažnyčią“ 1879 metais įkūrė Merė Beiker-Edy. Jos mokslas sukoncentruotas į žmogaus sveikatą, kai ligos gydamos be vaistų, tiesiog jas neigiant. Ji aiškino, kad Dievo buvimas yra tikras, o ligos ir blogis esąs menamas dalykas. Šios organizacijos teologija primena senovės gnostikų mokymus. Savo doktrininius pagrindus

Beiker-Edy surašė keliose knygose. Autorė teigia, kad šiam darbui gavusi dievišką apreiškimą ir kad šių tiesų autorius yra Dievas: „Aš buvau tik rašytoja, kuri perduoda Dangaus harmoniją dieviškoje metafizikoje, ... todėl aš negaliu būti per daug kukli.“

Romos katalikų bažnyčia XIX amžiuje

Kontrreformacija padėjo atsigauti bažnyčiai po Reformacijos patirtų praradimų, ir ji iš dalies susigrąžino savo prarastą galybę. Tačiau prancūzų revoliucija šios bažnyčios prestižui sudavė stiprų smūgį. Revoliucionieriai pradėjo puolimą prieš religiją ir ypač prieš katalikų bažnyčią. Buvo uždarinėjami vienuolynai, daug dvasininkų baigė gyvenimą giljotinoje. 1794 m. Prancūzijoje įtakingas politinis veikėjas Robespjeras paskelbė naują „aukščiausios būtybės“ kultą. Napoleonas, paėmęs valdžią, dėl politinių sumetimų 1801 m. sudarė konkordatą su popiežiumi. Tačiau ši sutartis pripažino ne tik katalikiškos daugumos teises, bet ir tikėjimo laisvę protestantams. Iš tikrųjų katalikų bažnyčia Prancūzijoje buvo kontroliuojama valstybės. Pvz., skirti vyskopus turėjo teisę popiežius, bet valstybė galėjo vetuoti jo sprendimus. Gana sparčiai vyko sekuliarizacijos procesas, kuris 1905 metais atvedė į galutinį bažnyčios Prancūzijoje atskyrimą nuo valstybės.

Nestabili politinė padėtis ir revoliuciniai sąjūdžiai dar nesusivienijusioje Italijoje kėlė pavojų vadinamajai popiežiaus valstybei. Kai 1870 m. Italija susivienijo, jos kariuomenė užėmė Romos miestą ir paskelbė jį Italijos sostine. Popiežiaus žemiškoji valstybė nustojo egzistuoti. Veltui popiežius Pijus IX šaukėsi į pagalbą Europos valdovus katalikus. Negelbėjo ir grasinimai ekskomunikuoti už „Dievo apiplėšimą“. Popiežiui buvo suteiktos garantijos susisiekti su katalikiškoju pasauliu, o jo žinioje palikta 4,4 ha teritorija. Tai dabartinis Vatikano kompleksas, Laterano rūmai ir bazilika, taip pat ir nedidelė rezidencija užmiestyje. Valstybė buvo paskyrusi kasmetę pinigų sumą išlaidoms, bet

popiežius tai palaikė pažeminimu ir pareiškė, jog jam užteks ir pasaulio katalikų suaukotų „Petro pinigėlių“.

Didėjo priešinimasis katalikų bažnyčiai ir vokiečių žemėse, labiausiai Prūsijoje. Kai suvienytos vokiečių žemių valstybės kancleriu tapo Otto von Bismarkas, šiai bažnyčiai buvo suduotas stipriausias smūgis. 1872 m. iš šalies buvo išsiųsti veiklą atnaujinę jėzuitai, o kitais metais buvo supasaulietintas švietimas. Metrikacijos tvarkymas atimtas iš visų bažnyčių ir perduotas valdžios įstaigoms, įvesta civilinė santuoka.

Popiežiai bandė stiprinti savo pozicijas darydami drąsius pareiškimus ir paskelbdami naujas dogmas. Leonas XII Biblijos draugijas pavadino „laikmečio maru“. 1854 m. popiežius Pijus IX paskelbė dogmą apie Mergelės Marijos nekaltą prasidėjimą. Pagal šią dogmą, dar prieš gimdama Marija buvo apvalyta nuo gimtosios nuodėmės.

Pijus IX sukviėtė Pirmąjį Vatikano susirinkimą, kuris vyko 1869-70 metais.

Susirinkime siekta įtvirtinti popiežiaus autoritetą, paskelbiant popiežiaus neklaidingumą *ex cathedra* kalbant tikėjimo, moralės ir praktikos klausimais. Vyko audringos diskusijos tarp šio siūlymo šalininkų ir jo priešininkų. Vokiečių vyskupai net atsiklaupę prieš popiežių maldavo atsisakyti šios dogmos, bet viskas buvo veltui. Dogma buvo priimta, o nepritarusieji buvo ekskomunikuoti. Tarp jų buvo daug vokiečių katalikų, ir tai atvedė prie skilimo, po kurio susikūrė **Senkatalikių** bažnyčia. Ji iki pat šiol nepripažįsta popiežiaus valdžios ir naujųjų laikų dogmų.

Katalikų bažnyčiai XIX amžius buvo aršios kovos ir praradimų amžius, todėl jai nebeliko laiko užsiimti tuo, ką aktyviai darė visi protestantai, – vidaus ir išorės misija bei diakonija.

(Tęsinys kitame numeryje)

Albertas Latužis ✓

KAI ANGELAS ATEINA

Skaudžia rasa tą kartą Getsemanės sodas verkė...
Užgniaužę kvapą, naktį tą alyvmedžiai liūdėjo,
kai Jėzus meldėsi ir mirtinai kentėjo,
o širdis tų, kuriuos Jis lig mirties mylėjo,
vėl užsklendė giliausio miego velkė...

Tasai, kuris čia, žemėj, vaikščiojo be kaukės,
kurs buvo be klastos, neveidmainingas,
už mus save kančioj išliejo tarsi indas,
sode Alyvų naktį tą kovojo virpulingai...
Bet Angelas paguost atėjo, ir baimė pasitraukė.

Ateina Angelas, ir baimės pasitraukia...

*Romualda Adomaitytė-Chabarina
(iš knygos „Nesipykit, keliaujantys paukščiai“)*

LEBBS BIBLIJOS MOKYKLA

kviečia į seminarą

Skaitome evangeliją pagal Joną

2019 m. gegužės 11 d., Vilniaus Naujojo Testamento baptistų bažnyčioje
(Algirdo g. 48). Lektorius – doc.dr. Parušas Parušėvas (Bulgarija)

Seminaras prasideda 10:30, kava. Pageidaujančius dalyvauti prašom pranešti
žemiau nurodytu adresu iki **gegužės 5 d.**

Seminaro mokestis – pagal galimybes; siūloma suma 6,50 Eur.

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga
Neakivaizdinė Biblijos Mokykla
office@baptist.lt

Europos Baptistų Federacijos (EBF) maldos kalendorius

Kovo 4-10 meldžiamės už:

Estijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	84
Bendras narių skaičius:	6 489
Prezidentas:	Erki Tamm
Generalinis sekretorius:	Sven-Joonatan Siibak

Kovo 11-17 meldžiamės už:

Čekijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	45
Bendras narių skaičius:	2 432
Prezidentas:	Pavel Coufal
Generalinė sekretorė:	Jan Jackanič

Kovo 18-24 meldžiamės už:

Latvijos baptistų sąjungą

Bendruomenių skaičius:	88
Bendras narių skaičius:	6 618
Prezidentas:	Kaspars Šterns
Vykdomoji sekretorė:	Zanna Drunese

Kovo 25 – 31 meldžiamės už:

Bosnijos ir Hercegovinos krikščionių baptistų bažnyčią

Bendruomenių skaičius:	5 (+4 misijos stotys)
Bendras narių skaičius:	200
Koordinatorius:	Tomislav Dobutovic

EBF maldos kalendorių bei išsamesnę informaciją apie maldos poreikius galite rasti Europos Baptistų Federacijos internetiniame puslapyje: <http://www.ebf.org>. ✓

*Straipsniai trumpinami ir redaguojami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su autorių nuomone.

*Jei norite atsisakyti naujienų, atsiųskite tuščią elektroninį laišką su žodeliu – NESIŪSTI.

© **Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga**

El.paštas: office@baptist.lt

Mūsų sąskaita:

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

Įmonės kodas: 192077697

AB SEB bankas, Banko kodas: 70440

Sąskaitos nr. LT79 7044 0600 0415 1925